

LBRIS

Abigail Dean

Ziua 1

Titlul original: *Day One*

We know
books

Copyright © Abigail Dean 2024

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEAN, ABIGAIL

Ziua 1 / Abigail Dean ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. –

București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-77-2

L. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: aprilie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Abigail Dean

Ziua 1

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2025

despre ea: în fiecare zi, invariabil, ridica mâna ca să enunțe părerea mamei lui despre vulcani, împărțire sau Războiul Troian. Alicia Morden, cel mai isteț copil din clasă, refuza să ridice mâna, dar Ava nu-i găsea vreo vină; copiii puteau fi nemiloși. Când ea, Ava, purtase într-o zi de luni o rochie multicoloră, una dintre fețele de la masa echipei Windermere se strâmbase, scârbită, și îi spusese:

– Arătați ca un clown.

Plouase toată toamna. Stăteau în băncile lor, interesați doar pe jumătate, mirosind a câine ud. Hanoracele lor lăsau bălți pe podeaua vestiarului.

Ei bine, ea n-avea de gând să se lase învinsă. Justin fusese cel care sugerase asta, în felul lui caracteristic. Era capabil să poarte o conversație întreagă absorbit de o piatră desprinsă sau de o discuție pe grupul de WhatsApp al Gentlemenilor din Stonesmere, doar ca la sfârșit să-i ofere o rezolvare.

Dă-le puțină responsabilitate.

Primul ei mic triumf a fost o piesă de Crăciun. Nu era ceva obișnuit. Clasa a treia nu avea parte de un spectacol de Crăciun: școala primară Stonesmere păstra scena pentru copiii suficient de drăguți să umple ieslea sau pe care puteai conta suficient încât să spună povestea. Ava a auzit-o pe doamna Hutchinson în camera personalului, comentând că *unii* păreau incapabili să-și aștepte rândul. Jucau, cu încăpățănare, în propria sală de clasă, cu scaunele mici aranjate în niște rânduri înghesuite și cu un cearșaf pus peste tablă. Ferestrele erau întunecate, ceea ce le dădea copiilor emoția de a ști că la ora aceea ar fi trebuit să fie acasă. Erau doi păstori, o mână de monarhi, o înțeleaptă, șapte îngeri, diverse animale domestice și Spider-Man. Rolul lor: o interpretare prelungită a cântecului „Deck the Halls”. La *boughs of holly* au aruncat cu ramuri de hârtie în public. Aveau pahare pe care să le ciocnească la *fill the mead cup*, iar la *merry measure* au ieșit unul

după altul într-o linie de conga pe hol, avându-l pe Kit Larkin în frunte, acoperit de sclipici, râzând atât de tare încât abia putea să cânte. Ava a urmărit ovațiile de la catedră, cu ochii încețoșați și pumnii strânși, triumfătoare.

Kit Larkin: tot anul își făcuse griji pentru el. Desigur, mai fusese și incidentul cu porcușorul de Guineea (cu cât se vorbea mai puțin despre asta, cu atât mai bine). Dar era mai mult de atât. În fiecare pauză de prânz, puștiul zăbovea la marginea terenului de joacă, cu mâinile zvâcnindu-i, de parcă tânjeau să prindă o minge. Când Ava dusese clasa într-o excursie de pescuit pe râul Eden, Kit fusese singurul copil care nu prinsese nimic. Îi dăduse pastrăvul ei doar ca să aibă și el ceva în găleată.

În ianuarie, tatăl lui Kit venise să stea de vorbă cu ea. Sergentul Larkin apăruse la ușa sălii de clasă tocmai când ea se cufunda în plăcerea anticipată a serii de vineri. Larkin fusese întotdeauna amabil cu ea, mai amabil decât erau majoritatea celor din oraș cu cei care nu erau de-ai locului. Stătuse de vorbă cu ea pe marginea terenurilor de sport, pe malul lacului în timpul verii, în locuri în care ea nu prea știa cum să stea sau ce să spună. Ava se forțase să afișeze ultimul zâmbet al zilei și îi făcuse semn să intre.

– Simte-te ca acasă, i-a spus ea.

Și-a dat seama că singurul scaun pentru adulți era al ei, așa că l-a condus la masa echipei Bassenthwaite, la două dintre scaunele mici din plastic. El era încă în uniformă. Purta ghete negre, mari ca niște cranii, iar ea s-a temut pentru o clipă că scaunul lui putea să se rupă. Și-a imaginat jena lui Larkin, uitându-se la ea de pe podea.

– Ei bine..., a început ea. Cu ce te pot ajuta?

Justin fusese coleg de școală cu Larkin și își amintea de acesta ca de un tip singuratic, subțire ca un țâr, care-și petrecea fiecare weekend cățărându-se. Era ultima persoană, spusese Justin,

despre care ar fi crezut că avea să devină polițist. Larkin era mai degrabă dispus să le strângă mâna infractorilor și să le dea indicații pentru cel mai bun traseu în jurul lacului.

Și iată că, până la urmă, devenise polițist în Stonesmere, spusese ea. Pe aici sunt doar turiști și vaci.

Larkin s-a căsătorit cu prima fată care i-a arătat vreun interes, din câte știa Justin. Era cu un an mai mică la școală și abia măsoara un metru și jumătate. Lucrase la casieria supermarketului de când își amintea Ava, cocoțată pe o pernă pe care o aducea de acasă. Larkin își petrecea mai puține weekenduri la Borrowdale Valley și mai multe weekenduri renovând o casuță abandonată pe Old Oaks Road. Ava obișnuia să-l vadă în unele seri pe Larkin când își lua soția din parcare supermarketului, chipiul lui atingând tavanul mașinii, iar pălăria ei fiind ascunsă sub tetieră, astfel încât, de la spate, scaunul pasagerului părea gol. Ava auzise că prin oraș li se spunea Micuța și Marele. Se făceau speculații despre cum le funcționa relația, glume la care Justin nu râdea, dar pe care nici nu le contesta. După ce Micuța s-a îmbolnăvit, glumele au încetat. La casa de marcat, Micuța a fost înlocuită de o femeie mereu furioasă, care înăbușea orice încercare de conversație și azvârlea articolele clienților pe banda rulantă. Perna dispăruse.

Așadar, chiar și într-o vineri seară, Ava era dispusă să îl asculte. Ar fi făcut tot ce putea. Dar Larkin n-a făcut decât să-i întindă un buchet de flori boțite și să dea din cap.

– Am vrut să-ți mulțumesc, a spus el, pentru Crăciun.

După moartea mamei lui Kit, sărbătorile deveniseră o perioadă dificilă a anului. Crăciunul precedent, a zis Larkin, avusese loc o confuzie. Felul în care rostise *confuzie*, de parcă n-ar fi fost sigur că era cuvântul potrivit, o făcuse să creadă că venise de la altcineva. Un psiholog, poate, sau un consilier. Kit era convins că mama lui avea de gând să aducă darurile. Îi adresase ei lista lui de dorințe

de Crăciun și insistase să cumpere o cutie de Ferrero Rocher, ceva esențial pentru mama lui, pe care să o lase lângă ciorapi.

– Nu e cu mult mai ciudat decât versiunea tradițională, a spus Ava.

– Gândul la ea, pe sanie..., a răspuns Larkin.

Și-a întors privirea spre terenurile școlii. Câteva oi rătăcite pășteau sub porțile de fotbal. Peste lac se lăsase amurgul. Dealurile păreau lipsite de consistență, întunecate. Când el a privit înapoi, ea se aștepta să-l vadă în lacrimi; în schimb, bărbatul zâmbea. Zâmbetul îi îndulcea liniile feței, completând-o.

– Dar anul acesta..., a început el.

Anul acesta, Kit fusese ocupat cu repetițiile pentru *Deck the Halls*. Petrecuse weekenduri întregi decorându-și coroana, iar în ziua de Crăciun repetase piesa cuvânt cu cuvânt.

– A fost un rege excelent, a spus Ava.

– Speram să mai existe lucruri asemănătoare și în timpul anului, a spus Larkin. Oportunități asemănătoare. Teatru, chestii de genul ăsta.

– Stai să mă gândesc. Am putea face ceva de Paște, poate. Și mai e și Ziua 1, desigur.

– Ziua 1, a repetat Larkin.

A dat din cap, amintindu-și încet, a presupus Ava, de rolul lui, oricare ar fi fost acesta.

– Desigur.

Aflase de Ziua 1 încă din primul ei an la Stonesmere. În fiecare iulie, la sfârșitul semestrului, copiii cei mai mari din școala primară montau o piesă de teatru pentru copiii de patru ani care urmau să înceapă orele în septembrie. În felul ăsta, explica directorul școlii, prima lor zi adevărată de școală era, de fapt, a doua, și ca urmare mai puțin înspăimântătoare datorită acestui lucru. Ava își urmărise propria fiică, pe Martha, participând la spectacolul

din Ziua 1, iar Marty, după cum îi stătea în fire, fusese plasată chiar în centru, având mai multe replici pe care să le rostească cu glas strigat. Justin găsisse o fotografie de când jucase el însuși rolul principal; avea o mutră gravă din cauza expunerii și o poziție similară. *Vezi, puștoaico? Suntem la fel.*

Ava nu asistase până acum la Ziua 1. Chiar și după douăzeci și cinci de ani de când era în oraș, încă era o străină, suficient de exotică încât Katie Malone o întrebuse la un moment dat de unde venise. Ei bine, se trăgea din Dorking și dintr-o mamă pe care o disprețuia. Coborâse dintr-un autobuz cu un rucsac în spate și o jumătate de diplomă în pedagogie și nu mai plecase niciodată. A primit un pont despre un post de asistent de clasă de la cineva care pleca de la YMCA, și-a lăsat geanta pe un pat și s-a îndreptat spre școală. După două luni, un tâmplar a fost chemat să renoveze biblioteca școlii, iar Ava a fost desemnată să sorteze cărțile. Și-a petrecut săptămâna aceea întinsă pe podeaua bibliotecii în lumina caldă și prăfuită, ascultându-l pe Justin vorbind despre copilăria lui din Stonesmere, în timp ce ea îi citea, imitând cum putea mai bine vocea personajelor, din aceleași cărți pe care le citise și el în copilărie.

În programul obișnuit al Zilei Întâi era un spectacol despre oraș. Copiii se îmbrăcau în spiriduși de munte sau păsări de lac sau, cu siguranță, în ghizi turistici, și conduceau publicul într-un tur al punctelor de reper locale: aleile care duc spre malul lacului, înșesate de galerii și cafenele; clubul de rugby – campioni *en titre* ai celei de-a doua divizii din nord-vest – și verdele politicos al terenului de bowling. În jurul lacului erau hoteluri, golfuri, ferme și drumetri coborând de la Old Man's Edge. Aici era turla strâmbă a bisericii St Oswald și tot aici erau grădinile lungi din Lake View, Crag Brow, care erau îngrijite de oameni care locuiau în altă parte.

Nu și anul ăsta.

În luna mai, Ava a mers printre bănci ținând una dintre căciulile cu moț ale lui Marty, în interiorul căreia se aflau douăzeci și unu de bilețele, pe fiecare fiind scris numele unei țări. Elevii urmau să se documenteze despre țara aleasă, inclusiv capitala, populația și PIB-ul pe cap de locuitor și să adune câteva date interesante pe care să le raporteze. Charlie a dat Aliciei Islanda pe China, pentru că tatăl lui mersese odată acolo într-o delegație. Când ultimul bilet a dispărut, ea a făcut o pauză, așteptând ca zgomotul să se oprească, apoi le-a spus:

– Va trebui să învățați cum să spuneți *Bine ați venit la Stonesmere* în limba țării respective. O să prezentăm rezultatele la Ziua 1, în direct pe scenă.

Charlie și-a îngropat capul în mâini. Acea a fost lovitura de grație. Un cor de dezamăgire.

S-au adunat în jurul globului din clasă, iar ea i-a lăsat să-și găsească țările, cu condiția ca (a) să o facă pe rând și (b) în liniște; *nu, Ned, nu e nevoie să reproducem rotația Pământului.*

Kit a venit la ea, atingând-o pe mâneacă. I-a făcut semn să se aplece spre el, secretos-serios, și i-a arătat numele țării ascuns în mâinile lui.

– Am fost acolo, a șoptit el, cu mama.

– În cazul ăsta, a spus ea, trebuie să fii deja specialist.

Iar el a dat din cap, solemn, și s-a așezat la locul lui.

La Ziua 1, Ava aștepta cel mai puțin să vină rândul lui Kit. Îl pusese în mijlocul spectacolului. Suficient timp pentru ca ei să intre în ritm, dar nu suficient timp pentru ca el să-și piardă cum-pătul. În dimineața spectacolului, sala de clasă se preschimbase într-un vârtej de vopsele pentru față, recuzită rătăcită, costume care începeau să năpârlească. Ava remarcase cât de liniștit era Kit. Se dusese la el.

– Fluturi în stomac? l-a întrebat.

– Mai degrabă omizi?

– E un fel mult mai bun de-a o spune. Omizile nu-s cele mai distractive. Dar să-ți spun un secret: ar trebui să le primești cu plăcere. Înseamnă că-ți pasă.

Cu zece minute înainte să înceapă, i-a aliniat în clasă. I-a făcut să se liniștească. Au traversat terenul de joacă spre sală. Nori uriași, copilărești, treceau pe lângă soare, schimbând culoarea pământului. Au urmat-o pe culoarul flancat de scaune de plastic, uitându-se la pantofii lor. Odată ajunși pe scenă, și-au căutat părinții cu privirea. Chiar și cei îndrăzneți, precum Charlie Malone, tremurau. Îi avertizase că se putea întâmpla asta, că emoțiile pot face ca o cameră să-și schimbe dimensiunile. Că sala în care se adunau pentru educație fizică și premii se putea extinde în toate direcțiile.

– Când vine rândul tău, a spus ea, s-ar putea să fie de mărimea unui stadion.

– Cât Old Trafford? a întrebat Kit.

– Poate chiar mai mare, a răspuns ea.

În secundele dinaintea spectacolului, în sală s-a așternut o tăcere neliniștitoare. Bunicii se chinuiau să caute șervețele. Părinții se uitau încruntați la camerele digitale. Frații și surorile stăteau pe genunchi sau în uniforme de liceu, radiind plictiseală și uitându-se la telefoane. Iar aici, în fața tuturor, erau elevii din clasa ei, cu ochii mari și rozându-și unghiile, așteptând ca ea să vorbească.

A îngenuncheat în fața lor și a scrutat douăzeci și una de perechi de ochi. *Gata?* a întrebat ea pe mutește, chipul ei spunând: *Sigur că sunteți gata.*

Liceul le împrumutase un elev din clasele terminale care să opereze luminile scenei: Samuel Malone, un alt membru al dinastiei Malone, căruia Ava îi predase cu aproape un deceniu înainte. La nouă ani se aflase deja în primul rând, purtând un zâmbet su-

perior și adidași noi, punând întrebări la care știa deja răspunsul. Acum stătea cocoțat deasupra scenei, cu ochelarii de soare pe cap, micșorat de pubertate.

A dat din cap înspre Samuel, iar clasa a fost scaldată în lumină. Pe degete, a numărat: *trei, doi, unu.*

Alicia Morden era prima. Alicia nu avea talentul real să se exprime, dar a vorbit cu o voce puternică și clară, menită să stârnească interesul bunicilor din spatele sălii.

– *Bonne journée!* a strigat Alicia și asta a fost semnalul de începere.

Acum nu mai erau decât locuri în picioare. S-a uitat înapoi la public. I-a văzut pe părinți repetând odată cu ei, căci știa pe de rost replicile. Până și adolescenții... până și adolescenții zâmbeau. Nici urmă de Marty, totuși. Încă nu. Nu se aștepta ca Justin să vină, desigur. Apăruse o nouă treabă – întotdeauna era o nouă treabă – care-i solicita atenția. Domnul Stonesmere știa că munca nu se refuză, nu într-un oraș atât de mic.

Dar Marty...

Încă mai era timp...

Până în urmă cu un an, Ava n-ar fi avut nicio îndoială că Marty o să fie acolo. O cunoștea până în măduva oaselor. Câteodată încă se mai trezea și știa imediat că și Marty era trează. Aprindea lumina de pe hol ca pe un fel de semnal și aștepta ca Marty să i se alătore în bucătărie. Fusese genul de mamă care spunea lucruri precum: *Noi nu avem secrete în familia asta.*

Și, pentru o lungă perioadă de timp, avusese dreptate.

Avea sudoare în spatele genunchilor și în pliurile de sub sâni. Ieșirea de incendiu din stânga scenei era închisă. Fusese convinsă – convinsă – că era deschisă. I-a făcut cu mâna domnului Heron la capătul rândului din față. A arătat spre ieșire și și-a făcut vânt cu evantaiul, iar el a dat din cap și s-a strecurat spre ușă.